

**Wiwitané
Jaman**

Wiwitané Jaman

(Het Begin)

Verhalen uit het Bijbelboek Genesis
verteld in het Surinaams Javaans

INTERNATIONAL BIBLE SOCIETY
P.O. Box 62970, Colorado Springs, CO 80962-2970

Omslag illustratie van Carolyn Dyk
Illustraties op blz. 3, 7, 9, 14, 16, 20, 23 en
26 van Cora Gillett
Andere illustraties met toestemming van
© David C. Cook Foundation

Samengesteld door Edward Speyers
met medewerking van Antoon Sisal

Vertaling, vormgeving en druk:
Instituut voor Taalwetenschap (SIL)
Postbus 1919, Paramaribo-Zuid
Suriname

© 1983 International Bible Society

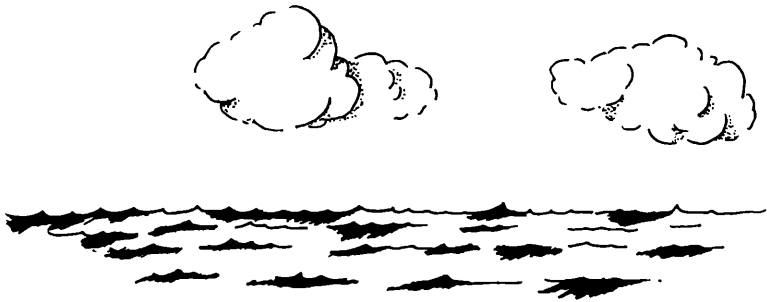
Alle rechten voorbehouden.
Vierde herziene druk: 1995 M

Printed in Suriname

Wiwitané Jaman

Mbiyèn, dongé blas durung ènèng apa-apa, Gusti Allah nggawé langit lan bumi. Nanging buminé suwung lan peteng, namung ketutupan banyu, pedut lan méga. Mulané Gusti Allah terus nekaké padang.

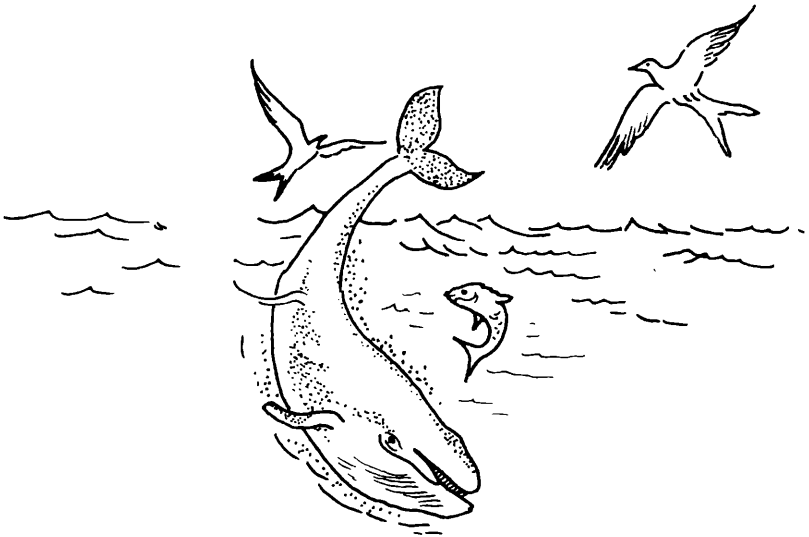
Gusti Allah ngomong: “Enènga padang,” terus byar . . . padang teka. Padang terus dipisah sangka peteng, dadiné malih ènèng awan lan mbengi. Ya kuwi dina sing sepisan. Ing dina sing nomer loro Gusti Allah misah banyu, pedut lan méga. Banyuné nang ngisor, méga lan peduté ing nduwur.

Sakbaré iki Gusti Allah neruské enggoné nyambutgawé; saiki sak ènèngé banyu dikongkon mili dadi siji, supaya ènèng segara lan ènèng daratan. Daratané terus nukulké sakwernané wit-witan lan

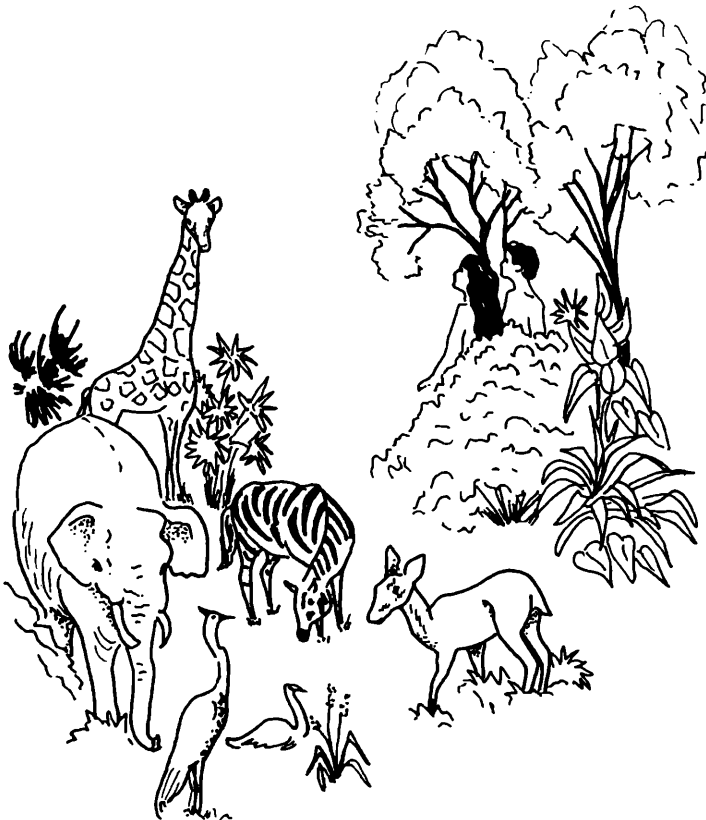
woh-wohan. Gusti Allah lega mbanget sakwisé nyawang sembarang iki, mulané Dèkné arep neruské penggawéané. Saiki ngerjani nduwur.

Ing langit dikèki lintang-lintang, srengéngé lan mbulan. Mbulan lan lintang kanggo madangi wayah mbengi, srengéngéné kudu semlorot ing wayah awan. Gusti Allah uga kepéngin weruh kauripan ing njeruh banyu lan ing langit. Mulané terus ènèng sakwarnané iwak lan kéwan banyu, sing gedé lan sing tyilik pada ngebeki segara. Manuk pirang-pirang warna lan rupa pada mabur ing sakngisoré langit.

Iwak-iwak, kéwan-kéwan banyu lan manuk-manuk terus pada diberkahi karo Gusti, supaya pada manak dadi okèh lan bisa ngebeki segara-segara lan langit.

Saiki Gusti Allah wis nyambutgawé limang dina suwéné. Dèkné enggoné nggawé sembarang namung karo tembungé. Tegesé, Gusti ngomong . . . terus sakwat klakon. Ing nemdinané Gusti Allah ndisiké nggawé kéwan ingon, kéwan alasan lan kéwan sing

pada nggremet. Sakbaré iku Gusti Allah terus nggawé manungsa, wong lanang lan wong wédok, sing tindak-tanduké kaya Dèkné déwé. Wong loro iki terus pada diberkahi, supaya pada turun-tumurun lan ngebeki bumi. Manungsa dikongkon nggarap buminé lan dikongkon ngrumati lan nguwasani kéwan-kéwan, iwak lan manuk.

Gusti Allah saiki pantyèn lega temenan, awit apa sing dikarepké wis bisa keturunan kabèh lan sembarang jan kétok apik mbanget. Ya kuwi lelakoné enggoné Gusti Allah mbiyèn nggawé langit lan bumi.

Adam karo Eva

Kadung langit lan bumi wis kéték nggenah lan wis diisèni karo sakwarnané kauripan, Gusti Allah kepéngin nggawé manungsa, sing bisa dadi wakilé Dèkné nguwasani lan ngrumati sembarang iki.

Mulané Gusti Allah terus njikuk lemah digawé manungsa. Sakwisé bolongané irung disebul terus bisa dadi wong urip.

Manungsa
dipanggonké
nang
sakwijiné
kebon ing
panggonan
sing jenengé
Eden. Ing
kono Gusti
Allah nukulké

sakwarnané wit-witan; woh-wohané ngepénginké tenan nèk disawang. Nèk dipangan ya énak mbanget rasané. Nang tengahé kebon iku ènèng wit warna

loro sing séjé karo wit liya-liyané, ya kuwi wit panguripan lan wit kaweruhing ala lan betyik. Nang kono ènèng lauté mbarang kanggo nelesi sembarang nang kono. Lan menèh kono panggonan sing ènèng masé, mas sing apik mbanget. Wah, sembarangé jan nggumunké tenan apiké!

Manungsa éntuk mangan woh-wohan saksenengé, nanging dipenging ngepèk wohé wit kaweruhing ala lan betyik. Awit nèk sampèk mangan wohé wit iki, manungsa mesti bakal mati.

Manungsa nggarap keboné lan kéwan-kéwan kabèh pada dikèki jeneng déwé-déwé. Nanging senajan manungsa dikupengi karo sakwernané kéwan, dèkné ijèn, awit ora nduwé kantya sing kaya dèkné déwé. Mulané manungsa arep digawèkné jodo sing bisa ngréwangi dèkné. Manungsa terus dituroké jeru karo Gusti Allah, sampèk kaya wong mati. Dongé manungsa ijik turu, igané dijikuk siji karo Gusti Allah kanggo nggawé jodoné. Saiki malih ènèng wong loro: wong lanang lan wong wédok. Sing lanang jenengé Adam, sing wédok Eva. Kabèh

loro ora nganggo apa-apa kanggo nutupi awaké,
nanging ora pada isin.

Ing panggonan kono uga ènèng ula. Ula kuwi sakwijiné kéwan sing pinter mbanget akalé. Ula ngerti nèk manungsa ora dililani mangan wohé wit kaweruhing ala lan betyik, nanging dèkné kepéngin tenan ngenèng manungsa, bèn ora pada manut kekarepané Gusti Allah. Ulané étok-étoké takon karo Eva: “Gusti Allah mesti tau ngomong nèk ènèng wit sing ora éntuk dipangan wohé.” Eva lih semaur: “Ya, nanging awaké déwé kenèng mangan

liya-liyané, saksenengé lan sakuwaté. Namung wit sing nang tengah kaé awaké déwé dipenging mangan, ndemèk waé ora éntuk, mengko ndak mati.”

“Goroh!” ulané mbalèni, “aku lak wis ngerti. Gusti Allah namung medèn-medèni kowé, awit sapa mangan woh iku bakal kaya Gusti Allah déwé. Bakal

nduwèni kaweruh bab ala lan betyik.” Eva kadung nyawang wohé malih nduwèni kepéngin mbanget, terus ngepèk siji lan dipangan. Adam mbarang dikèki lan mèlu mangan.

Sakbaré mangan woh-wohan iku Adam lan Eva pada krasa lan weruh nèk or nganggo apa-apa. Sangking isiné, terus pada nggolèk godong kanggo nutupi awaké.

Ora let suwi Gusti Allah teka, nanging Adam lan Eva pada lunga ndelik aling-alingan wit-witan nang kebon kono. Gusti Allah nggolèki lan tyeluk-tyeluk:

“Kowé nang endi?” Adam semaur: “Aku ndelik. Aku wuda, mulané aku wedi karo Kowé.” “Sapa sing ngomongi kowé nèk kowé

wuda?” Gusti Allah takon, “Apa kowé mangan wohé wit sing tak penging ngepèk?” Adam semaur menèh: “Ya, nanging dudu aku sing ngepèk. Wong wédok sing mbok kongkon ngantyani aku kuwi, dèkné sing ngekèki aku.” Gusti Allah terus nyenèni

Eva: “Kepriyé kowé kok sampèk bisa nglakoni kaya ngono?” Nanging Eva nyauri: “Aku diapusi karo ula iku.”

Gusti Allah jan jèngkèl tenan krungu kuwi mau kabéh. Mulané ulané terus disetrap. Saiki ula mlakuné malih ndlosor karo wetengé lan mangané namung lemah. Adam karo Eva pada waé entuk setrapan. Eva bakalé kangèlan lan kelara-lara enggoné meteng lan mbayi. Adam lih nyambutgawé bakalé kemringet lan rekasa mbanget, awit buminé nukulké eri-eri. Manungsa enggoné nggolèk sandang-pangan bakalé kangèlan sakterusé, nganti

tekan patiné lan dadi lemah menèh.

Adam karo Eva diusir sangka panggonan Eden lan ora bisa balik menèh, awit panggonané dijaga karo mulékat sing nyekel pedang sing murub.

Kain karo Abel

Gusti Allah mberkahi Adam lan Eva supaya pada turun-tumurun lan ngebeki bumi. Mulané Eva ya terus meteng lan nglairké anak lanang. Anak mbarep iki dijenengké Kain. Kain terus éntuk adik, pada waé lanang, sing jenengké Abel.

Abel kadung wis gedé kerjane ngingu wedus. Kain malah seneng nggarap kebon, mulané dèkné ya dadi wong tani. Dongé panèn Kain ngekèki wohé tandurané marang Gusti Allah. Abel mbarang ya

pawèh marang Gusti Allah. Dèkné mbelèh tyempé sing mbarep lan iwaké sing apik déwé dipasrahké marang Gusti Allah. Nanging Gusti Allah namung nampa pawèhé Abel, sing wèké Cain ora dirèwès. Mulané Cain terus nesu. Gusti Allah weruh kuwi nulané takon marang Cain: “Kenèng apa kowé kok mrengut? Nèk kowé bener, mesti ya ora kaya ngono? Nanging nèk kowé rumangsa salah, awas, sing ati-ati! Aja sampèk terus ndadi lan kebatyut.” Cain

ora nggatèké karo
pengomongané
Gusti Allah,
malah adiké
étok-étoké dijèki
nang kebon, nang
kono dèkné terus
dipatèni.

Ora let suwi
Gusti Allah takon
marang Kain:

“Adikmu Abel nang endi?” Kain lih semaur: “Lah embuh! Apa aku nunggoni adikku!” Nanging Gusti Allah wis ngerti, mulané ngomong: “Kowé kok kebatyut temen, ta! Getihé adikmu nyeluk aku sangka lemah. Mulané kowé saiki tak setrap. Tanduran ing bumi iki ora bakal ngetoké woh okèh, snajana enggonmu nyambutgawé sampèk adus kringet, awit wis ketiban getihé adikmu. Uripmu bakalé ngétan-ngulon!”

Kain kadung krungu ngono terus sambat: “Duh

Gusti, aku ora kuwat nyangga ajaran iki. Aku mbok usir sangka panggonanku, aku kudu ninggal Kowé. Wong sing weruh aku mesti bakal matèni aku.” Nanging Gusti Allah janji marang Kain: “Kowé aja wedi, awit sapa sing matèni kowé bakal tak bales,” Kain terus dikèki tanda karo Gusti Allah, supaya ngerti, nèk ora ènèng wong sing bakal matèni dèkné.

Baré iki Kain terus lunga ngétan, nang negara Nod; nang kana dèkné ngepèk bojo terus éntuk anak lanang sing dijenengké Enok.

Kelepan Gedé

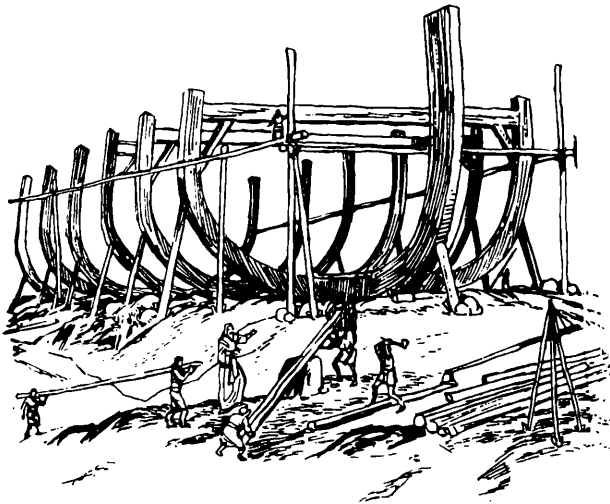
Nang bumi selot suwi selot okèh mbanget wongé, awit manungsa pada turun-tumurun. Nanging kabèh namung mikir lan nglakoni sing ala, mulané uripé ya rusu mbanget. Kabèh pada nurut kesenengan nakal, sing ndadèké sediné Gusti Allah. Gusti Allah jan gela mbanget nèk nyawang klakuané manungsa kaya ngono. Jan kebatyut mbanget! Sangking jèngkèlé, Gusti Allah ngomong: “Manungsa nang bumi iki bakal tak patèni kabèh, sak kéwan-kéwané pisan, kéwan sing nang ngisor lan sing mabur nang langit. Aku getun tenan kok nggawé sembarang iki mbiyèn.”

Nanging ènèng wong siji sing dimelasi karo Gusti Allah, ya kuwi wong sing jenengé Nuh. Nuh kuwi sakwijiné wong sing

temen manut marang Gusti Allah, snajan wong liya-liyané kabèh pada nglakoni ala. Nuh nduwé anak lanang telu. Sing mbarep jenengé Sèm, liyané Kam lan Yafèt.

Gusti Allah ngomong karo Nuh: “Sak ènèngé urip nang bumi iki, sembarang sing nduwé ambekan, arep tak patèni. Awit manungsa sing maraké bumi malih rusu. Nanging kowé Nuh, kowé nggawéa kapal kayu sing dawané 150 méter, ambané 5 méter, lan duwuré 15 méter. Dikèki kamar-kamar sing okèh. Njaba-njero kudu dietir bèn rapet lan ora bisa kelebon banyu. Setengah méter sakngisoré payon

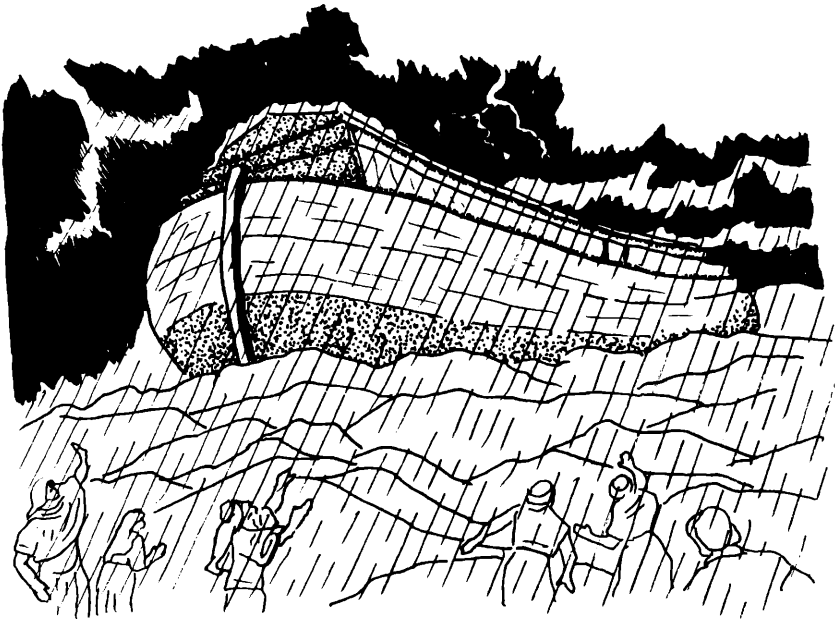

digawèké jendéla-jendéla tyilik ngubengi kapalé, bèn njero rada padang lan éntuk angin. Lan menèh, kapalé kudu digawé telung anda duwuté. Awit bumi iki bakal tak kelepke bèn sembarang mati. Nanging Aku janji marang kowé, kowé ora bakal kenèng alangan apa-apa. Mulané kowé mlebu nang kapalé,

kowé lan bojomu, anakmu lan mantumu kabèh. Bab perkawis kéwan-kéwan, saben werna nggawaa sakjodo, lanang lan wédok. Aja lali nggawa pangan sing okèh kanggo kowé lan brayatmu. Uga pakan kanggo kéwan-kéwan!”

Nuh nggugu lan manut apa omongé Gusti Allah. Kéwan-kéwan kabèh terus pada baris sakjodo-sakjodo mlebu nang kapalé. Kadung Nuh lan brayaté wis mlebu kabèh, lawangé terus ditutup karo Gusti Allah.

Let seminggu terus molai udan deres,
patangpuluh dina lan patangpuluh mbengi suwéné.
Banyuné selot suwi selot duwur, sampèk
gunung-gunung sing duwur-duwur déwé kelep
kabèh. Manungsa lan kéwan katut kelep kabèh, ora
ènèng sing urip.

Nanging Nuh lan brayaté pada slamet nang njero
kapal. Limang sasi suwéné kapalé kemampul nang
banyu. Gusti Allah terus nekaké angin nang bumi,
bèn banyuné medun. Mulané kapalé terus ketyantol
nang putyuké gunung, ya kuwi gunung Ararat.

Let telung sasi putyuké gunung-gunung molai
metungul. Kadung wis kliwat patangpuluh dina
menèh Nuh mbukak jendélané terus ngetoké manuk
ireng. Manuk iki namung mabur
ngétan-ngulon, mulané Nuh
terus ngetoké manuk dara.
Darané balik menèh, awit ora
nemu enggon sing kenèng
dipéntyloki. Let seminggu
darané ditoké menèh. Soré-soré

darané balik nggawa godong olèh nang tyutyuké.
Darané terus dieburké sepisan menèh, nanging saiki
ora balik.

Let kira-kira sesasi Nuh mbukak lawangé kapalé
terus weruh nèk banyuné wis lunga kabèh lan
buminé wis garing. Nanging Nuh ijik ngentèni rong
sasi menèh, sakdurungé dèkné dikongkon metu karo
Gusti Allah. Kadung wis tekan dinané, Nuh karo
bojoné, anaké lan mantuné kabèh pada metu sangka
kapalé. Sakènèngé kéwan terus digiring metu kabèh.

Nuh terus nggawé puntukan watu. Ing nduwuré

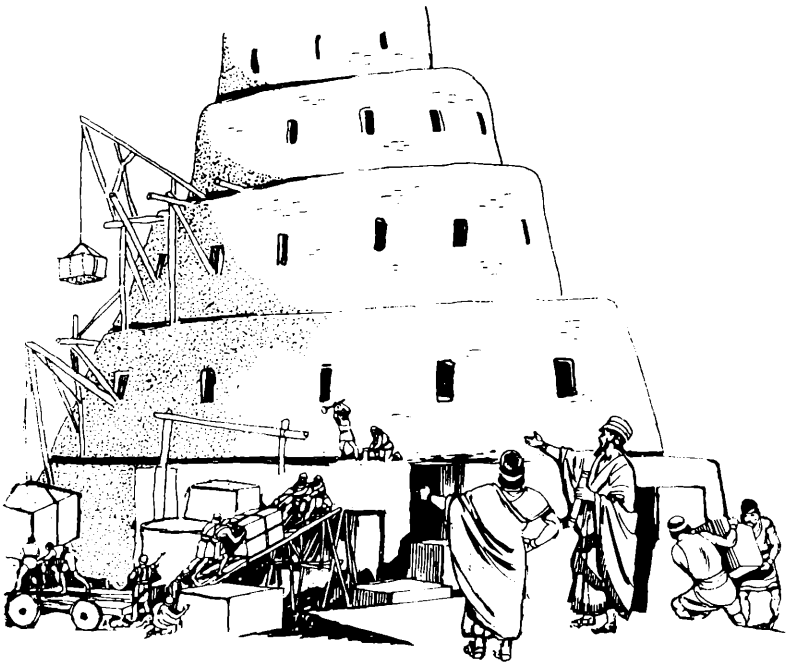
puntukan kuwi didèkèki kéwan sing apik-apik déwé terus diobong dipasrahké marang Gusti Allah. Gusti Allah terus mberkahi Nuh lan anak-anaké, ngomong: “Pada turun-tumuruna ngebeki bumi. Aku saiki janji marang kowé lan turunanmu kabèh: Ora bakal ènèng kelepan gedé menèh saklawas-lawasé sing bakal ngrusak urip nang bumi iki! Mulané nèk kowé weruh kluwung nang méga, élinga marang janji iki. Kluwung kuwi tandané janjiku marang sakènèngé urip nang bumi.”

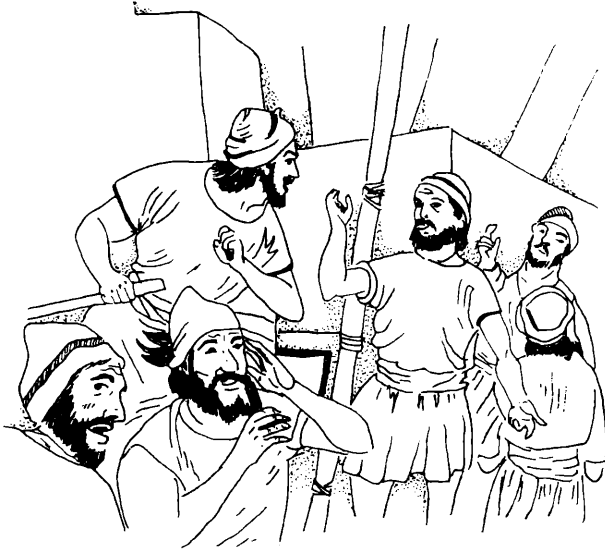

Buyaré Manungsa

Mbiyèn-mbiyèné manungsa kabèh pada tunggal tembung, tegesé mbiyèn namung ènèng basa siji. Kadung wong-wong pada manggon nang negara Sinéar, nang kono terus pada kepéngin nggawé kuta sing gedé, supaya kabèh bisa manggon dadi siji lan ora usah pada pentyar. Kuta sing arep digawé iki kudu ènèng omahé sing duwur mbanget, putyuké mèh kudu sundul langit. Mulané wong-wong ya terus

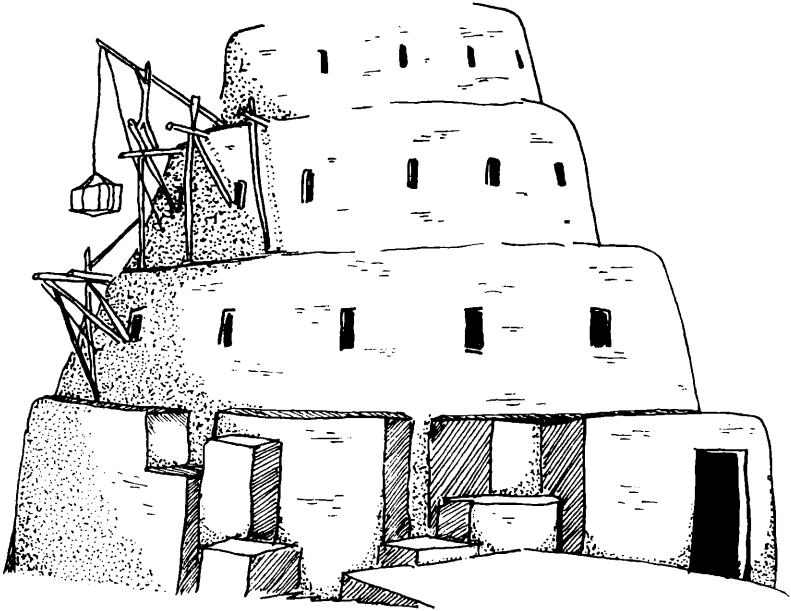

pada molai nggawé watu lan pada sambatan ngedeké omah iki. Gusti Allah weruh wong-wong pada mempeng nyambutgawé. Dèkné terus rasan-rasan: “Wah, lah saiki waé wis pada nduwé akal kaya ngono? Lah mbésuk gèk kepriyé? Apa karepé bakal keturunan.” Gusti Allah terus ngomong: “Hayuk wong-wong dibingungké bèn ora bisa dunung marang sak pada-pada!” Apa omongé Gusti Allah ya terus klakon tenan.

Wong-wong terus ora bisa dunung lan ngerti apa sing diomong karo liyané. Dadiné sing pada nggawé omah duwur ya ora bisa dadi. Kabèh terus pada

buyar lan pentyar rata ing sak lumahé bumi. Mulané kutané terus dijenengké Babel, awit nang kono wong-wong molai ora dunung omongané liyané.

Het Begin

Heel lang geleden toen er nog helemaal niets was, schiep God hemel en aarde. Alleen water, mist en wolken bedekten de aarde. Verder was het leeg en was er niets anders dan duisternis. God besloot toen licht te maken.

Hij zei: "Er moet licht komen," en opeens . . . daar was licht. Licht en duisternis werden toen van elkaar gescheiden, zodat er een dag en een nacht was. Dat was dan ook de eerste dag. Op de tweede dag scheidde God het water, de mist en de wolken van elkaar; het water beneden en de mist en wolken boven.

Hierna ging God verder. Hij liet nu al het water op één plaats samenstromen. Zo onstond er zee en land. Het land bracht toen alle soorten planten en vruchten voort. God was zeer tevreden toen Hij dit alles zag, daarom ging Hij door.

Aan de hemel kwamen de sterren, de zon en de maan. Maan en sterren verlichtten de nacht en overdag scheen de zon. God wild graag leven zien in het water en aan de hemel. Zo kwamen er dan verschillende soorten vissen en dieren in het water. Ook de hemel werd bevolkt door vogels van allerlei soort en kleur. God zegende toen al de vissen, zee- en waterdieren en ook de vogels, opdat zij zich zouden vermenigvuldigen en de zee en de hemel bevolken.

God heeft nu al vijf dagen gewerkt. Alles heeft Hij geschapen door zijn Woord. Met andere woorden, God sprak en opeens . . . het was er. Op de zesde dag

begon God eerst met het scheppen van de huisdieren, het vee, de wilde en kruipende dieren.

Hierna schiep Hij de mens, man en vrouw, naar Zijn beeld. Man en vrouw zegende Hij toen, opdat zij zich zouden vermenigvuldigen en de aarde bevolken. De mens moest de aarde bewerken en over de vissen, de vogels en alle andere dieren heersen.

Alles wat God wilde gebeurde. En Hij was helemaal tevreden, want Hij zag dat alles wat Hij geschapen had goed was.

Dit was het verhaal van de schepping, toen God hemel en aarde schiep.

Adam en Eva

Toen God zag dat de hemel en de aarde goed was, wilde Hij de mens maken. Deze mens moest als vervanger van God over al wat leeft heersen. Daarom maakte God van stof uit de aardbodem de mens. Hierna blies Hij in de neus en de mens werd een levend wezen.

De mens werd geplaatst in een hof in Eden. Daar liet God ook allerlei bomen groeien. De vruchten waren niet alleen mooi om te zien, maar ze waren ook lekker.

Midden in de hof waren twee bomen die verschilden van de anderen n.l. de boom des levens en de boom der kennis van goed en kwaad. Er was daar ook een rivier om alles te bevochtigen. Goud was er ook, en wel van de beste soort. Ja, alles was geweldig mooi om te zien.

De mens mocht van alle vruchten eten welke hij maar wilde, maar van de vruchten van de boom der

kennis van goed en kwaad moest hij niets plukken. Als hij dat toch zou doen, dan zou hij zeker sterven.

De mens bewerkte de aardbodem en gaf ook namen aan al de dieren. Hoewel hij omringd werd door alle soorten dieren, voelde de mens zich toch eenzaam. Daarom besloot God hem een hulp te geven die bij hem paste. Daarom liet God de mens in diepe slaap vallen. Terwijl de mens sliep nam God één van zijn ribben en maakte daarmee zijn hulp. Nu waren er dus twee mensen: man en vrouw. De man was Adam en de vrouw werd Eva genoemd. Beiden hadden niets aan om hun lichaam te bedekken, maar zij schaamden zich niet.

In de hof was ook een slang. De slang was een zeer listig dier. De slang wist dat de mens niet mocht eten van de boom der kennis van goed en kwaad, maar hij wilde de mens klein krijgen door hem ongehoorzaam te maken aan God. De slang vroeg aan Eva: "God zal wel gezegd hebben hé, dat je niet van de bomen in de hof mag eten." Eva antwoordde: "Jawel, van alle bomen mogen we eten zoveel we willen en zoveel we kunnen! Alleen van die ene boom daar in het midden mogen we niet eten. Niet eens de vrucht aanraken, anders zullen we sterven!"

"Onzin," zei de slang, "ik dacht het al! God wil je alleen maar bang maken, want wie van die vrucht eet zal als God zelf worden. Hij zal weten wat goed en wat kwaad is."

Toen Eva naar de boom keek kreeg zij er zo'n zin in, dat ze een vrucht plukte en ervan at. Adam kreeg ook wat en hij at mee. Nadat ze beiden van de vrucht

gegeten hadden bemerkten ze dat ze naakt waren. Daarom zochten ze bladeren om hun lichaam te bedekken.

Niet lang daarna kwam God, maar Adam en Eva verscholen zich achter de bomen. De Here ging de mens zoeken en riep: "Waar be je?" Adam antwoordde: "Ik ben bang voor U omdat ik naakt ben. Daarom ben ik gaan schuilen." "Wie heeft jou gezegd, dat je naakt bent?" vroeg God, "heb je van de boom gegeten die ik verboden heb?" Adam antwoordde: "Ja, maar ik heb niet geplukt. Die vrouw heeft het mij gegeven!" God sprak toen tot Eva: "Hoe kon je zoiets doen?" Eva zei: "De slang heeft mij bedrogen!"

Toen God dit hoorde werd Hij boos. Daarom strafte Hij de slang. Voortaan zou de slang op zijn buik gaan en alleen stof eten. Adam en Eva werden ook gestraft. Eva zou met veel moeite zwanger zijn en met pijn kinderen ter wereld brengen. Adam zou met veel zweet de grond moeten bewerken, omdat die doornen voortbracht. De mens zou voortaan al zwoegende zijn dagelijks brood verkrijgen tot aan zijn dood en hij tot stof zou terugkeren.

Adam en Eva werden uit de hof van Eden verdreven. Terugkeren konden ze niet, want de hof werd bewaakt door een engel met een flikkerend zwaard.

Kain en Abel

God zegende Adam en Eva zodat zij zich zouden vermenigvuldigen en de aarde zouden bevolken. En Eva werd zwanger en kreeg een zoon. Dit eerste kind

kreeg de naam Kain. Kain kreeg later een broertje dat Abel heette.

Abel werd later toen hij groot was, een schaapherder. Kain hield er meer van om de grond te bewerken, daarom werd hij ook landbouwer. Kain bracht van zijn oogst vruchten voor de Heer, als offer. Ook Abel offerde aan de Heer. Hij slachtte het eerste lam en het beste vlees gaf hij aan God. En God nam het offer van Abel aan, maar dat van Kain werd afgewezen. Kain werd boos. God zag dat en vroeg aan Kain: "Waarom kijk je zo boos? Als je goed handelt doe je toch niet zo? Maar als je weet dat je verkeerd bent, dan moet je oppassen. Laat het niet erger worden." Kain schonk helemaal geen aandacht aan Gods waarschuwing. Hij vroeg zijn broer om mee te gaan naar het veld en daar vermoordde hij hem.

Niet lang daarna vroeg God aan Kain: "Waar is je broer Abel?" Kain antwoordde: "Ik weet het niet. Ik pas toch niet op mijn broer!" Maar God wist het, daarom zei Hij: "Verschrikkelijk! Hoe kan je toch zoiets doen. Het bloed van je broer roept mij vanuit de aardbodem. Daarom ga ik jou straffen. De grond die je bewerkt zal niet veel meer opbrengen, al zou je harder gaan werken. Het is vervloekt, want het bloed van je broer is er op gevallen. Je zal een zwervend leven leiden."

Toen Kain dit hoorde, smeekte hij God: "Och Heer, ik kan deze straf niet dragen. Ik ben al uit mijn woonplaats verdreven en ik moet U verlaten. Een ieder die mij ziet zal mij doden." Maar God verzekerde Kain: "Vrees niet, want een ieder die jou zal doden zal ervoor

boeten.” Toen gaf God Kain een teken, zodat hij wist, dat niemand hem zou doden.

Hierna ging Kain naar het oosten, naar het land Nod. Daar kreeg zijn vrouw een zoon die Henoch werd genoemd.

De Grote Overstroming

Op aarde waren er nu heel veel mensen, omdat zij zich gingen vermenigvuldigen. Maar hun gedachten en hun daden waren zeer slecht. Ze volgden hun eigen lusten en ideeën, zodat God erg bedroefd werd. Er was alleen maar geweld en allerlei kwaad onder de mensen. Het berouwde God, dat Hij de mensen had gemaakt. Zo erg was het. Daarom besloot God alles wat op aarde leefde te laten sterven.

Maar er was iemand die genade kreeg van God. Deze man heette Noach. Noach was iemand die naar Gods wil leefde, heel anders dan zijn losbandige en goddeloze tijdgenoten. Noach had drie zonen. De oudste was Sem, de andere waren Cham en Jafet.

God zie tot Noach: “Het einde van al wat leeft is gekomen. Alles wat adem heeft ga ik verdelgen, want de aarde is nu vol geweld. Maar jij Noach, ga jij een schip bouwen van hout, 150 meter lang, 25 meter breed, en 15 meter hoog. Van binnen en van buiten moet je het met teer bestrijken. En maak veel kamers. Er moet ook een lichtopening komen op een halve meter van het dak af. En nog iets; maak het schip in drie verdiepingen. Want Ik zal een vloed doen komen op

aarde en al wat leeft zal sterven, maar aan jou doe Ik een belofte, dat jou niets zal overkomen. Ga daarom in het schip, jij en je vrouw, je zonen en je schoondochters. Wat de dieren betreft, neem van elk soort een paar, mannetje en wijfje. En vergeet niet om genoeg voedsel mee te nemen voor jouw gezin en voor de dieren.”

Noach deed alles precies zoals God gesproken had. De dieren gingen in een lange rij naar binnen. Toen Noach en zijn gezin ook al binnen waren, sloot God de deur van het schip.

Na een week begon het heel hard te regenen, 40 dagen en 40 nachten lang. Het water bleef stijgen en ook de hoogste bergen kwamen onder water. Zo ook mens en dier, niets bleef leven.

Maar Noach en zijn gezin waren veilig in het schip. Vijf maanden lang dreef het schip op het water. Toen liet God een harde wind over de aarde waaien, zodat het water ging dalen. Toen zat het schip vast op een bergtop. Dat was de berg Ararat. Na drie maanden werden de bergtoppen zichtbaar. Veertig dagen hierna maakte Noach het venster open en liet een zwarte vogel wegvliegen. Deze vloog maar heen en weer, daarop liet Noach een duif uit. De duif keerde terug omdat hij geen plaats vond om te rusten. Na een week liet Noach de duif weer uit. Toen keerde die 's middags terug met een olijftak. Vervolgens liet Noach de duif weer uit, maar nu keerde hij niet meer terug.

Na ongeveer een maand maakte Noach de deur van het schip open en zag dat de aarde al droog was. Maar het duurde nog twee maanden voordat God hem de

opdracht gaf om uit het schip te gaan. Toen het zover was, verlieten Noach, zijn familie en ook alle dieren het schip.

Daarna maakte Noach een altaar van stenen. Daarop legde hij het beste van zijn vee en offerde het aan de Here. God zegende Noach en zei: "Wordt talrijk en bevolkt de aarde. Heden doe Ik een belofte aan jou en je nageslacht. Voortaan zal er geen vloed meer zijn om alles wat leeft te verdelgen. Wanneer jij dan de regenboog in de wolken ziet, denk dan aan deze belofte. Die boog is het teken van Mijn belofte aan alle levende mensen."

De Verstrooiing

Vroeger hadden de mensen maar één taal. Toen ze in het land Sinear woonden, wilden ze een heel grote stad bouwen, zodat ze altijd bij elkaar konden blijven. In deze stad moest er een heel hoog gebouw zijn, waarvan de top bijna tot aan de hemel reikte. En zo begonnen ze hard hieraan te werken.

Toen God de mensen zo aan het werk zag zei Hij bij zichzelf: "Nu al hebben de mensen zulke ideeën. Wat zal het niet worden in de toekomst? Wat ze maar willen kunnen ze ook uitvoeren." Toen zei God: "Laten wij de mensen verstrooien, zodat zij elkaar niet kunnen verstaan." Wat God heeft gezegd is dan ook gebeurd.

De mensen konden elkaar niet verstaan, waardoor het hoge huis ook niet afgebouwd kon worden. Men ging toen uitelkaar, en verspreidde zich over de gehele

aarde. Daarom werd de stad dan ook Babel genoemd, want daar donden de mensen voor het eerst elkaar niet verstaan.